

Mörkökiekkoilua

LECTOR KUSTANNUS OY

Mustankivenkatu 2 E 89

00980 Helsinki

aivo@lector.fi, www.lector.fi

Aleksi ja hänen parhaat ystävänsä Make, Late ja Rainer nauttivat lätkän pelaamisesta. Heillä on loistava kiekkojengi ja aina kannustava valmentaja Seppo, unohtamatta kiekkokoiraa Akua.

On Halloweenin aika ja lapset saavat kutsun sata-
massa keinuvaan kummitustalolaivaan. Yläkannelta
kurkistaa luurangon jalka, alakannella loistaa kurpit-
salyhtyjä ja parvekkeella höyryää noidan kattila...

Mukaan salaperäiseen seikkailuun liittyy peloton ja kekseliäs voimakaksikko Nelli ja Emma. Uskaltavatko lapset laskeutua laivan ruumaan, jossa heitä odottaa mörkökiekkoilussa tuhannen taalan paikka?

Kirjoittaja: Harri István Mäki

Kuvitus: Harri István Mäki

Kustantaja: Lector Kustannus Oy

Sidosasu: sidottu, kovakantinen

Kieli: suomi

Koko: 145 x 210 mm

Sivumäärä: 60

ISBN: 9789527322321

Ilmestyminen: 5/2020

MÖRKÖTEKKOA!

En tiedä kumpi olisi ollut pahempaa: päättön ja kateuton, naine-mökkiä myymään varustettuna käärinlainaan kädettömällä kädellä, ketsupilla ja mailalla?

Muuraosia oli niin rittävällä kauhalla. Se oli viivaosan runsas klientti. Sitä roikkui hämähäkinmuotoista jostain yhdessä kättä kavaissa. Muurmo mailalla minua yhdellä palalla.

Ja siten käärinlainat alle. Se noiti kättään ja katseili käärinlaina, josta vielä viivasta viivaa.

– Anteeksi! Olen ollut tuolla arkussa aika kauan, muurmo kähäsi. Lapset nauravasti viivasivat.

– Olen jo jaksat kukaan! Viivasta kutsukaa.

– Haluisteko te pelata kiekkoja? muurmo kysyi ja nousi jälkiä.

– Kitos, mutta ei kitos, mutta Rainer.

– Niin, oleminen jo matkalla koton, saesti Mäke.

Paranimmekin sekkä edellä taaksepäin.

– Muurmo lauseli heidän ollessaan ja kumarhti pooleemme.

– Olen ja olen, eikä edistie lähtökä.

pikkupötkö, vaan zombija!
Nyökkäilimme.
Ehkä meidän karnailta oli paras,
etteimme edes muuttamien mielestä
pikkupötkö, vaan zombija. Me olimme
sinä miehen sukulaista muuttomiele.
– Me pelasimme nyt merokiloikkoo
muuttomieleen!
Se lauseli takaisin arkulie, otit siitä
muuttamat maalat ja heitti ne meille.
Ihne kyllä, samme kaikki koot.
Olimme kaudessa jaksien, sinä muuttomie pudotti jalkia kiekon.
Siihen oli maallatu valloitus päikkö.
Notka-aiesta sinä arkin sivuun. Kausi luurankoa tönä jaksille laista
tehdyn jalkokökkömaale.

Yleisö hiljenti.
Emma ja Nelli siirtyivät kientän suvuun. Heistä ei tietenkään voisi olla apua. Likat olivat onnessaan, kun me olimme pulassa.
- Pelästä muumio nauraa kaikisti.
- Moröt vastaan muumio! huusi yleisö ja hakkasi jalkojaan ruu-
man lattiaan.
- Pelästä toisti muumio.
- Pelästä huusivat Ella ja
Nelli.

Me jätimme matkaa kutsu alaspaan.
Oli pimeää, pelottavaa ja juuri oloa Hal-
loven-tunnelma. Katseilen tarkkana
kaikkialla. Kapasien kiekko-akua, mei-
dän uskollista leikkonoutajaamme.
Koira vortoitaisi pusikoissa vaaneista
monesteista ja haamuista.

– Uskotteko, että Saraleenän hullu
isoäiti, pääpuoli ja käsi-puoli-Janne
hyi asuu heillä? kysyin kuin ohimennen.
– Kyllä, heillä on kymmeniä vesi-
on asuttajia jossakin. Mäkeä vasten.
– Ne ovat ihan kuin me. Samanla-
ista. He ovat vain kuoilleita.

– Ikävää juttu, mutta ne ovat
kuin kodittomat rakkait. Tosin sillä

erolla, että ne ovat kuolleet. Käännymme kohti satamaa, jossa Saraleena ja Seppä asuvat vanhassa rähjässä asuntolaitissa.

Ja juuri silloin se kauheinkin tapahtui.

Minä jotain karseaa. Ja tunsin karseaa.

Enko kalsareihin?

Ääty myöntää, että melkein olen. Jonka näin oli Kalle.

nettimäisin typerin asuinsu-
 - Ja mitä te kaiki nautipa-
 tamassa? kysyin.
 - "Karkki vai kepponen" on
 lessä. Mistä laulit, rakkaillen idä-
 Emma vastasi. - Samoilin pu-
 kuin te kolme aivovapaata ker-
 vaa mörköä.
 - Onko sinulla jotain sitä va-
 taan? Neili kysyi minulta.
 Aikoi juuri sanoa ison vasta-
 lauseen.
 Silloin mieheeni tuli ajatus.
 Tyytyn myöntää, että se oli
 hieman outo.
 En halunnut liikkua mu-

tui turvallisemmalla, että meitä oli niin monta kulke-
massa yhdessä. Selitin ajatukseni jättäille.
He katsoivat minua kuin viisi välikkoa
maassa mädäntynyttä juustovipaleetta,
mutta myönsivät lopulta, ettei heillä ol-
lut mitään sitä vastaan.